

poskytované vzhledem k tomu, že st-l jest svobodný, že provozuje řemeslo obuvnické s jedním pomocníkem, že si opatřil z vlastního výdělků řetizkový kolotoč s velkým kolovrátkem, že kolotočem pomocí zjednaných lidí letní doby vydělává a že má i hotové peníze, eventuálně že by ho obec umístila v zaopatřovací ústavě.

Těmto skutkovým zjištěním st-l neodporuje, ba přiznává, že i nějaké hotové peníze má. Proto a vzhledem k tomu, že žal. úřad zásadně nárok na chudinskou podporu uznává, není oprávněna výtká, že by tu nebylo skutkového ani právního podkladu k řádnému rozhodnutí, zvláště když stížnost ani neuvádí, v kterém bodu onen podklad postrádá.

Směřuje tedy stížnost vlastně jen proti nedostatečnosti chudinské podpory st-li poskytované.

Otázka, je-li určitá poskytovaná chudinská podpora za daných poměrů dostatečná nebo není, a která podpora byla by za těchto okolností účelná a vhodná, jest, jak již nss v nálezu Boh. 623 adm. vyslovil, otázkou skutkovou a nikoli právní.

Zodpovídání těchto otázek spadá tudíž v rámec skutkového zjištění, které přenecháno jest úřadům správním, aniž může nss vzhledem k § 6, odst. 1 zákona o ss ve věci samé je přezkoušeti.

Strana může v tomto směru dle odst. 2 cit. § 6 uplatňovati toliko vady řízení, které toto zjištění předcházelo.

Takových vad však stížnost vůbec nevytýká, proto není stížnost ani v otázce nedostatečnosti dosavadní podpory odůvodněná.

Ostatně jest stížnost i s hlediska § 25 dom. zák. bezdůvodná.

Nař. rozhodnutí souhlasně s usnesením ob. zastupitelstva nabízí st-li zvýšení dosavadní chudinské podpory v té formě, že by byl umístěn v některém zemském ústavě na útraty své domovské obce.

St-l tento způsob zvýšení chudinské podpory odmítá a domáhá se, aby dosavadní způsob poskytování chudinské podpory byl zachován, žádá však zvýšení dosavadní peněžitě podpory, opatření bezplatného bytu s obsluhou a poskytování lékařské prohlídky v případě potřeby.

Směřuje tedy stížnost k jinému způsobu chudinské podpory než obec určila.

Na to však chudá strana dle cit. § 25 nárok nemá, nýbrž určení druhu a způsobu chudinského zaopatření stanoví obec sama resp. úřady jí nadřízené, takže prosba stížnosti a tudíž i stížnost sama je neodůvodněná.

Bylo proto zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou.

Č. 2515.

Veřejní úředníci (Slovensko). — Řízení před nss-em: I. Rozhodnutí správního výboru župního, kterým zamítnuta byla žádost župního úředníka za stanovení výslužného, jest konečné. — II. Ministr s plnou mocí pro správu Slovenska není příslušným rozhodovati o odvolání z takového rozhodnutí podaném.

(Nález ze dne 19. června 1923 č. 10.805).

Prejudikatura: Boh. 1016 a 2332 adm.

V ě c : Dr. Desider M. v Rim. Sobotě (adv. Dr. Jos. Ettel z Prahy) proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska stran stanovení výslužného.

V ý r o k : Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y : Rozhodnutím správního výboru župy gemer-malohontské z 23. března 1922 zamítnuta byla žádost st-lova za ustanovení výslužného.

Proti tomuto rozhodnutí podal st-l, řídě se daným mu poučením právním, odvolání na ministra pro Slov. Rozhodnutím jeho bylo odvolání st-lovo zamítnuto a rozhodnutí správního výboru na základě jeho odůvodnění schváleno.

Rozhoduje o stížnosti proti tomuto rozhodnutí, musel nss především z úřední povinnosti zkoumati příslušnost žal. úřadu.

Podle § 45 č. 1. zák. čl. XXVI z roku 1896, platného na území Slovenska před 28. říjnem 1918, nebylo z rozhodnutí municipálních výborů podle tehdejšího platného právního stavu odvolání k vyššímu úřadu správnímu, nýbrž byla možná pouze stížnost na správní soud ve sporech o požitky, zaopatření a příspěvky župních úředníků a jiných zaměstnanců, jakož i jejich příslušníků, pokud byla spornou otázka, zda osoby ty mají právní nárok na ony platy, nebo jaká suma jim náleží z titulu za základ vzatého.

Tento právní stav plativší před 28. říjnem 1918 doznal po tomto dni, jak již vysloveno bylo v nálezu nss-u Boh. 1016 adm., na nějž se podle § 44 j. ř. odkazuje, změny jen potud, že na místě municipálního výboru nastoupil na základě § 1 zákona z 10. prosince 1918 č. 64 Sb. administrativní výbor a na místo uherského správního soudu nss zřízený pro území státu čsl. zákonem z 2. listopadu 1918 č. 3 Sb.

Naproti tomu pořad správních stolic dotčen nebyl.

Jest tudíž v daném případě rozhodnutí administrativního výboru župy gemer-malohontské z 23. března 1922, zamítající žádost st-lovu za stanovení pense rozhodnutím konečným, proti němuž dalšího oprávněného prostředku v pořadu stolic správních není a nebyl proto žal. úřad oprávněn ve věci rozhodnouti.

Jestliže tedy žal. úřad přes to na odvolání st-lovo proti cit. rozhodnutí administrativního výboru ve věci rozhodl, jest jeho rozhodnutí výrokem, jež vydal nemaje k tomu zákonné příslušnosti, tudíž výrokem zmatečným.

Bylo proto nař. rozhodnutí to zrušiti podle § 7 zák. o ss jako nezákonné.

Soudu slušelo však přihlédnouti k tomu, že st-l dovolal se žal. úřadu řídě se nesprávným právním poučením obsaženým v rozhodnutí správního výboru župy gemer-malohontské, že totiž z tohoto rozhodnutí jest přípustným odvolání k ministru pro Slov. Řídě se tímto nesprávným poučením, zameškal st-l lhůtu k podání stížnosti na nss do rozhodnutí správního výboru župy gemer-malohontské, nss nemohl proto stížnost podanou pokládati za včasnou a věcně o ní rozhodnouti. Bude proto věcí správního výboru župy gemer-malohontské, aby jako příslušný úřad konečně rozhodnuvši st-li rozhodnutí své znovu doručil bez poučení nesprávného.